

Nem köszön már

-részlet-

Aznap éjjel már nem bírta tovább, a gyerek felugrott az ágyból, hátranyúlt a könyvespolchoz, találmra lekapott egy vastag kötetet, és lehajította a lépcsőn. A könyv puffogva, csattogva verődött végig fokról fokra, végül a nappali kövén ért földet. A veszekedés abbamaradt. Meredten bámultak. Az emeleten bevágódott az ajtó, a gyerek újra elbújt. Mély csend lett. Aztán különleges dolog történt. Olyan, ami jó, ha egyszer fordul elő az életben. Így mesélték:

- Édesapád szava elakadt. Én sem tudtam mit mondani. Mindketten a könyvet néztük. Kinyitva feküdt a földön. Láttuk, hogy valami vers van benne. Lehajoltunk érte. Elolvastuk.

*Emlékszel az egykori szép kikötőkre
hol együtt néztük a nap sugarát
most fagyott a tenger, a sirály se szárnyal*

S hajdani kedvesem nem köszön már

A teljes szöveg elérhető a Kézműves irodalom részeként,
további részletek a www.zsenart.hu/ntp.html oldalon.